

Засмѣлъ се земледѣлецътъ и — нѣмало що да прави — казалъ да му напълнятъ човала.

## II.

### Баба и козелъ.

Баба имала крава и козелъ. Колкото пжти доила кравата, тя все мърдала. Ето баба носи посолень хлѣбъ, дава на кравата и говори: „Стой, миличка, азъ още ще ти донеса—само стой мирно“.

На другия день козелътъ се върналъ по-рано отъ кравата и се спрѣлъ прѣдъ бабата. Бабата замахнала съ ржка да го пжди, а козелътъ стои, не мърда. Той помни, че баба обѣща на кравата хлѣбъ, само ако стои мирно.

Бабата видѣла, че козелътъ не взема отъ махане и го пропждила съ пржтъ.

„Нѣма правда на тоя свѣтъ, мисли си козелътъ. Азъ стояхъ по-мирно отъ кравата, и пакъ щѣха да ме прибиятъ“.

СТЕТОД

## III.

ВЪН

### Овца, лисица и влѣкъ.

Вървѣла изъ пжтя овца. Срѣща я кума лиса и я пита:

— Накждѣ тѣй, кумице?

АНТОНИ

— О-охъ кума, не питай! Бѣхъ въ едно селяшко стадо, ала ми дойде животъ до гуша: сбърка ли овенътъ, сѣ азъ виновата. Намислила съмъ да вървя, дѣто ми очи видятъ.

— И азъ тѣй!—отговорила лисицата: мжжъ ми грабне нѣйдѣ кокошка, сѣ мене бѣдятъ, сѣ мене винаятъ. Хайде да вървимъ заедно.

Вървѣли, вървѣли, срѣщнали единъ влѣкъ.

— Добра срѣща, кума!

— Далъ Богъ добро, кумче!